

rømmer, at en Misforstaaelse kan være indtruffen; men er det Tilfældet, har det en saadan meget særegen Grund, saaledes som jeg har tilladt mig at bemærke. Jeg er dog imidlertid overbevist om, at der ikke har ligget nogen Misforstaaelse til Grund for den Maade, hvorpaa Mindretallet har udtalt sig. Jeg vil naturligvis ikke opholde det høitærede Thing ved her at komme ind paa en Retfærdiggjørelse af det Forhold, som finder Sted mellem Formen for Mindretallets Udtalelse og Flertallets Mening, men jeg vil kun anføre et Moment, der synes at vise, at Mindretallet dog ikke, saaledes som Ordføreren udtalte, kan have misforstaaet Sagen. Efter at først Flertallet og derefter Mindretallet har udtalt sig med Hensyn til Meddelelse af Indfødsret til Børn, overrastes man paa en besynderlig Maade ved at se, at det hedder: „I Genhold til Ovenstaaende maa Flertallet fraraade, at der gives Indfødsret til de i Lovforslaget nævnte Børn“; der er ikke sagt et Ord mere end dette: „I Genhold til Ovenstaaende osv.“ Jeg veed ikke, hvilket Udtryk jeg skal bruge, men jeg skal bruge et overordentlig mildt Udtryk, og jeg vil da sige, at det har været mig særdeles paafaldende. — Grunden til at jeg kommer ind derpaa, er de Udtalelser, jeg hørte fra Ordføreren Side — at der, efterat Mindretallet har godtgjort, at det er aldeles uhenigtsmæssigt at give en Bestemmelse for, at der ikke maa gives Indfødsret til Børn, siges i Betænkningen: „I Genhold til Ovenstaaende give vi ikke Indfødsret til disse 2 Børn. Det er, som om dette var i Overensstemmelse med Mindretallets Udtalelse, men det er netop i Overensstemmelse med Flertallets, at der gjøres den Indstilling, at der ikke skal gives disse Børn Indfødsret. Dersom det nu havde været Flertallets Mening, at man, saaledes som den ærede Ordfører gjorde gjældende, ikke uden Videre skulde negte at give Indfødsret til Børn, men at det, som han nævnte, skulde være det frie Skjøn, — det er det Udtryk, Mindretallet bruger —, der skulde gjøre Udslaget, saa indser jeg ikke, hvorledes man har kunnet undlade at give nogen Grund, hvorfor disse 2 Børn ikke skulde have Indfødsret. Dersom man nemlig efter Sagens foreliggende Stilling vilde overlade det til det høitærede Folkethings frie Skjøn at afgjøre, om der kan gives Indfødsret til disse 2 Børn, som efter Ordføreren Fremstilling ikke ere udelukkede fra at kunne faae Indfødsret, hvad havde da været naturligere, end at man i Betænkningen — jeg har ikke set den, efter at den saaledes var fremkommen, førend da den forelaa trykt — havde givet nogen Grund, hvorfor man mente, at der netop for Folkethingets frie Skjøn var Grund til at udelukke dem fra at faae Indfødsret. Jeg maa, som sagt, bede Thinget om Undskyldning for, at jeg saalænge har maattet dvæle ved dette Punkt, men det var fornødent, for at det høitærede Thing kunde se, at Udvalgets

Mindretal har stillet sig paa en særdeles fornuftig Maade i Betænkningen. Jeg holder mig overbevist om, at, hvis der er nogen Misforstaaelse, er den overordentlig undskyldelig for Mindretallet. — Med Hensyn til de forskjellige Punkter, der ere berørte i Betænkningen, har Mindretallet, udenfor det, jeg allerede har omtalt med Hensyn til de 38 senere indkomne Ansøgninger, i det Hele kunnet tiltræde Flertallets Anskuelse med Undtagelse af det, at Indfødsret ikke bør meddeles til Børn. Det har naturligvis glædet mig meget at høre af den ærede Ordfører, at Meningen hermed ikke har været, at dette skulde slaas fast som en Vedtagt, der maatte overholdes ved Meddelelsen af Indfødsret, skjøndt jeg virkelig ogsaa her i den Maade, hvorpaa Betænkningen er affattet, ikke i Diebliffet ret har kunnet se, hvorledes Sammenhængen egentlig var derved. Ved det Punkt, hvor der i Betænkningen fra Flertallets Side er Tale om det frie Skjøn — det er ved det Punkt, som angaar Længden af det Lidsrum, hvori en Udlænding skal have opholdt sig her i Landet for at kunne have Afgang til at faae Indfødsret — er der omtalt, at det temmelig stadigt er fulgt som Regel, at man for Norske forlanger 5 og for Svenske 10 Mars Ophold, og dernæst hedder det i Betænkningen — jeg veed ikke, med hvilken Hjemmel det siges, men det kan være, at det ogsaa er Noget, som er mig ubekjendt — at det for Lydske er en Vedtagt at forlange 15 Mars Ophold. Jeg er meget tilbøjelig til at tro, at Rigsdagen aldrig har udtalt, at Opholdet for Norske og Svenske skal være 5 eller 10 Mar, men for Lydske 15 Mar. Jeg vilber mig ind, at man i Almindelighed har ment, at der skulde fordes 15 Mars Ophold for Udlændinge, naar disse ikke vare Norske eller Svenske, men det hører maasse ogsaa til det, som med Føie kan siges i alt Fald at have været Mindretallet mindre klart af Betænkningen. Imidlertid vil jeg dog med Hensyn til Bestemmelsen af Længden af Opholdet sige, at det i Betænkningen — og vi have jo Alle været enige deri — er omtalt, at Regelen derom maatte anses for at have været temmelig fast, og det er netop det Faste i denne Regel, som har medført, at man er kommen til at foreslaa, at man ikke skulde holde sig saa strengt dertil, men at man i det Hele skulde overlade det til Rigsdagens frie Skjøn efter Omstændighederne at fastsætte, om der kunde gaa Noget af i den sædvanlig fastsatte Tid. Naar der nu foreligger en Udtalelse af den Art, vil jeg spørge, om Noget da er naturligere, end at Mindretallet, naar man vil give en anden bindende Regel, siger, at man derved kommer i Strid med, at det ikke er i Samklang med, hvad der er udtalt om det frie Skjønns Betydning med Hensyn til det andet Forhold, Lidsvarigheden af Opholdet. Jeg tror i det Hele ikke, at det er i Samklang med Grundlovens § 51, der siger: „Sagen Udlænding kan